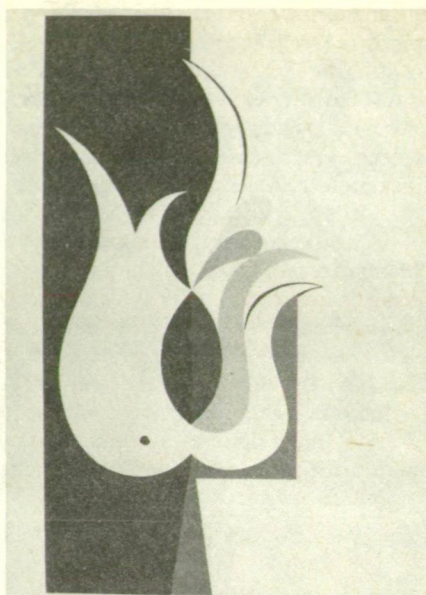

KORNISS DEZSŐ

MŰTERMÉBEN

„A festészet is egy nyelv, melyet érteni kell”

Hetvenöt év előtt született Korniss Dezső. Korniss, a „magányos”, a „különc”, a „szóki-mondó” festő. Ne kicsinyeskedjünk: a *nagy* festő, ki új formanyelvet kutatva, rengeteget tett a modern magyar piktúráért. Hegyi Loránd, az életmű legjobb ismerője írja a Fülep Lajos által is megcsodált sorozatról (és természetesen Kornissról): „Mindazt, amit valaha látott, hal-lott vagy hallani vélt, érintett és megízlelt vagy megízlelni vélt, mindaz, amit valaha álmodott és kívánt, kimondott és nem teljesült, vagy ki sem mondott, oly mélyen élt legbensőbb benső-jében, most mind megjelenik, alakot ölt, létezővé válik az *Illuminációk* tenyérnnyi lapjain.” Kétségkívül, a teremtő erő — nevezhetjük varázslatnak, ihletnek, esztétikumot létrehozó megnyilvánulásnak — fontos dolog, de talán ennyire lényeges, ha nem lényegesebb, a művek mögül fölsejlő ethosz, mely tartást ad az embernek, a művésznek, és segítette elviselni az el-hallgatás és mellőzés keserű éveit.

Nagy László sorainál kell-e megtisztelőbb főhajtás: „Egy nagy és tiszta életmű kötelez méltó és tiszta szóra.” Ugyanebben a bevezetőben olvasható: „Kötelező megjegyznem, hogy e képek alkotója a legnagyobb árváink egyike, aki élete hosszán szenvedte értékeinek mellőzését, eltakarását, majdhogynem elsikkasztását. Aki a szellemi inség idején fejszével bánik, vagy

További alkotó erőt kívánva köszöntjük a 75 éves Korniss Dezsőt! (A szerk.)